

MIJLOCIREA SFINȚILOR

1. Diferența dintre medierea Domnului Iisus Hristos și mijlocirea sfinților
2. Sfinții se roagă pentru noi
3. Dumnezeu îi îndeamnă pe oameni să ceară mijlocirea dreptilor
4. Cunosc îngerii și sfinții starea noastră de pe pământ?
5. Măreția, cunoașterea și slujirea sfinților
6. Alte exemple de măreție a sfinților
7. Sfinții care au plecat dintre noi sunt vii
8. Exemple de mijlocire a îngerilor
9. Sfinții au trecut înaintea Domnului
10. Obiecțiile și lămuriri
11. Mijlocirea sfinților – o formă de spiritualitate
12. Mijlocirea este o realitate vie

Frații noștri protestanți resping mijlocirea Fecioarei Maria, a îngerilor sau a sfinților bazându-se pe cuvintele Sfântului Apostol Ioan: "... avem mijlocitor către Tatăl, pe Iisus Hristos Cel neprihănit" (1 Ioan 2: 1) și pe afirmația Apostolului Pavel: "*Căci unul este Dumnezeu, unul este și Mijlocitorul între Dumnezeu și oameni: omul Hristos Iisus*" (1Tim.2: 5).

(1) În fapt, există o diferență fundamentală între medierea Domnului Iisus Hristos și mijlocirile sfinților

Medierea Domnului Hristos constituie o ispășire, o răscumpărare, ceea ce înseamnă că El mijlocește pentru iertarea păcatelor noastre fiind Răscumpărătorul care a fost adus Jertfă de ispășire în numele (locul) nostru. Mediarea Lui înseamnă că El spune Tatălui: "*Nu le socoti lor păcatele acestea, pentru că am luat asupra Mea fărădelegile lor*" (Isaia.53:6). Astfel, El stă ca un mijlocitor între Dumnezeu și oameni, sau, mai degrabă, El este *singurul* mijlocitor între Dumnezeu și oameni, El Cel ce a împlinit dreptatea divină și a dăruit oamenilor iertarea păcatelor prin moartea Sa pentru ei.

Sf. Apostol Ioan consemnează: "*Și dacă va păcătui cineva, avem mijlocitor către Tatăl, pe Iisus Hristos cel drept. El este jertfa de ispășire pentru păcatele noastre, dar nu numai pentru păcatele noastre, ci și pentru ale lumii întregi*" (1 Ioan. 2: 1,2). Aici, mijlocirea ispășitoare este foarte clară. Este o mijlocire pentru păcătos: "*dacă cineva a păcătuit*", și acest păcătos are nevoie de răscumpărare. Singurul care a oferit această ispășire a fost Iisus Hristos, Cel neprihănit. Prin urmare, el poate mijloci pentru noi prin sângele Lui, care a fost vărsat pentru noi.

Același sens îl găsim și în cuvintele Sf. Apostol Pavel. El afirmă: "*Căci unul este Dumnezeu, unul este și Mijlocitorul între Dumnezeu și oameni: omul Hristos Iisus, Care S-a dat pe Sine preț de răscumpărare pentru toți*" (1Tim. 2:5,6). Domnul Iisus Hristos mediază (mijlocește) pentru noi ca Mântuitorul și Răscumpărătorul Cel ce S-a Jertfit pe Sine și a plătit prețul păcatele noastre.

Această mediere este de ne-tăgăduit și este atribuită *numai* lui Hristos – în timp ce rugăciunile sfinților constituie o mijlocire înaintea Domnului Însuși, pentru noi.

(2) Sfinții se roagă (pledează) pentru noi, dar mijlocirea lor este complet diferită de medierea ispășitoare a lui Iisus Hristos

Găsim numeroase îndemnuri în Sfânta Scriptură: "... *Rugați-vă pentru unul pe altul*" (Iacov .5: 16). Sfinții înșiși au cerut oamenilor să se roage pentru ei. Sf. Pavel îi îndeamnă în acest sens pe tesaloniceni (2 Tes. 3: 1) și pe destinatarii epistolei către Evrei (Evrei. 13: 18). De asemenea le spune și Efesenilor:

"... *Faceți în toată vremea, în Duhul, tot felul de rugăciuni și de cereri, și întru aceasta priveghind cu toată stăruința și rugăciunea pentru toți sfinții - și pentru mine*" (Efeseni 6: 18,19).

Îndemnul la rugăciune unul pentru altul este peste tot în Sfânta Scriptură. Dacă sfinții ne cer să ne rugăm pentru ei, noi să nu cerem rugăciunile lor? Dacă cerem rugăciunile celor care sunt încă în focul luptelor spirituale, să nu cerem rugăciunile sfinților, care au desăvârșit eforturile lor și au plecat în Împărăția cerului, unde trăiesc alături Hristos? Iar dacă cerem unor oameni să se roage pentru noi, cu atât mai mult vom cere acest lucru și îngerilor.

(3) Dumnezeu îi îndeamnă pe oamenii să ceară mijlocirea celor drepti

Dumnezeu Însuși solicită, acceptă și face tot posibilul pentru ca acest lucru să se întâmple. Vă voi da câteva exemple de mijlocire, pe care Dumnezeu le-a acceptat:

(a) Părintele nostru Avraam și regele Abimelec. Abimelec a greșit și a luat-o pe Sara, nevasta lui Avraam, în palatul său. El a făcut acest lucru în deplină cunoștință de cauză, deoarece Avraam îi spusese că e sora lui. Domnul i s-a arătat lui Abimelec în vis, l-a amenințat și i-a zis: *"Acum însă dă înapoi femeia omului aceluia, că e prooroc, și se va ruga pentru tine și vei fi viu; iar de nu o vei da înapoi, să știi bine că ai să mori și tu și toți ai tăi"* (Geneza 20: 7). Dumnezeu l-ar fi putut ierta pe Abimelec, de îndată ce Sara s-ar fi întors la soțul ei. Dar, cu toate acestea, El pune o condiție pentru iertarea lui Abimelec: el va fi iertat și va trăi cu condiția ca Avraam să se roage pentru el. Astfel, Dumnezeu pretinde mijlocirea lui Avraam și face din ea o condiție pentru iertarea lui Abimelec.

(b) Povestea lui Iov și a celor trei prieteni. În același fel, Domnul condiționează iertarea celor trei prieteni prin mijlocirea și rugăciunea lui Iov. Sfânta Scriptura spune: *"Iar după ce Domnul a rostit aceste cuvinte către Iov, a grăit către Elifaz din Teman: "Mânia Mea arde împotriva ta și împotriva celor doi prieteni ai tăi, pentru că n-ați vorbit de Mine așa de drept, precum a vorbit robul Meu Iov. Acum deci luați șapte viței și șapte berbeci și duceți-vă la robul Meu Iov și aduceți-le, pentru voi, ardere de tot; iar robul Meu Iov să se roage pentru voi; din dragoste pentru el, voi fi îngăduitor, ca să nu Mă port cu voi după nebunia voastră, întrucât n-ați vorbit despre Mine așa de drept cum a vorbit robul Meu Iov". "* (Iov.42: 7,8).

În ambele situații Dumnezeu Însuși vorbește cu cel ce a greșit. Cu toate acestea, El nu a acordă iertarea direct, ci condiționat iertarea de rugăciunea sfântului pentru păcătos, pentru ca acesta din urmă să primească iertare iar cel dintâi să fie cinstit înaintea oamenilor. Dumnezeu nu numai că acceptă această mijlocire, ci o și impune.

(c) Mijlocirea lui Avraam pentru Sodoma. Dumnezeu ar fi putut să pedepsească Sodoma fără să îl consulte pe Avraam. Iar acesta nu a intervenit din proprie inițiativă, ci Domnul i-a descoperit acea stare de fapt, l-a implicat în ea, i-a dat posibilitatea să pledeze pentru oamenii din Sodoma și i-a acceptat mijlocirea. Dumnezeu a voit ca acest eveniment să fie consemnat pentru a-l înălța pe Avraam în ochii tuturor oamenilor și a ne arăta cum îi prețuiește El pe sfinții Săi. Biblia spune: *"Și Domnul a zis, "Să ascund Eu oare de Avraam ceea ce voiesc să fac?"* (Gen.18: 17).

Și Domnul i-a descoperit lui Avraam situația din Sodoma, dându-i posibilitatea să mijlocească pentru poporul său, în speranța că vor exista cincizeci, patruzeci, treizeci, douăzeci sau măcar zece persoane de dragul cărora să nu distrugă întregul ținut.

Simplul fapt că Domnul inenționa să cruțe acel ținut de dragul acelor drepti care trăiau în el ne dă o idee nu numai despre demnitatea lui Avraam, ci și despre demnitatea acelor drepti în fața lui Dumnezeu. Domnul a zis: *"Dacă voi găsi în orașul Sodoma cincizeci de drepti, atunci voi ierta tot locul acela de dragul lor... Dacă aș găsi acolo patruzeci și cinci, nu-l voi distruge... Nu o voi facenici de dragul a patruzeci de drepti... Nici dacă voi găsi treizeci... Nu o voi distruge nici de dragul a douăzeci... Nici pentru zece"* (Geneza. 18: 26-32).

Sintagma *"de dragul lor"* are valoarea sa divină și semnifică faptul că Dumnezeu mântuiește anumite persoanele de dragul altora și este, de asemenea, o dovadă clară a mijlocirii dreptilor pentru cei păcătoși. Domnul acceptă această mijlocire și fără ca beneficiarii ei să o ceară.

(d) Mijlocirea lui Mosise pentru poporul lui Israel.

Dumnezeu a vrut să distrugă poporul care s-a închinat vițelului de aur. Totuși, El nu a făcut-o, ci i-a

descoperit situația lui Profetului Moie, i-a dat o șansă să mijlocească pentru oameni și a acceptat mijlocirea lui.

În același fel în care Avraam a zis lui Dumnezeu să cruțe poporul, Moise spune: *"Să nu se aprindă, Doamne, mânia Ta asupra poporului Tău. Adu-ți aminte de Avraam, de Isaac și de Iacov, robii Tăi, cărora Te-ai jurat Tu"*. Apoi Biblia conchide: *"Atunci a abătut Domnul pieirea ce zisese s-o aducă asupra poporului Său"* (Exod. 32: 7-14).

(e) Cei plecați dintre noi au mare trecere înaintea lui Dumnezeu. În rândurile de mai sus am văzut exemple de mijlocire făcute de către oameni în viață pentru persoane vii. Iar despre cei adormiți, putem spune că au o mare trecere înaintea lui Dumnezeu – până acolo încât El are milă de oameni de dragul acestora, chiar și fără ca ei să mijlocească. Dar dacă ei se vor ruga pentru cineva, oare nu cu atât mai mult?

Exemplele din această categorie sunt actele pline de milostivire și compasiune pe care Dumnezeu le-a făcut de dragul robului Său, David. Atunci când Solomon a păcătuit, Dumnezeu a hotărât să șteargă de pe pământ regatul lui, dar a adăugat acestea: *"Însă nu voi face aceasta în zilele tale, pentru David, tatăl tău, ci din mâna fiului tău îl voi rupe. Și nu tot regatul îl voi rupe: o seminție o voi da fiului tău, pentru David, robul Meu, și pentru Ierusalimul pe care l-am ales"* (1Regi. 11: 12,13 - sau 3 Regi 11: 12, 13 în Biblia Ortodoxă).

Domnul a repetat aceleași cuvinte și lui Ieroboam: *"Iată, Eu rup regatul din mâna lui Solomon și-ți dau fie zece seminții, iar două seminții îi vor rămâne lui, pentru robul Meu David și pentru cetatea Ierusalimului, pe care am ales-o dintre toate semințiile lui Israel. Tot regatul nu din mâna lui îl iau, căci îl las pe el să fie stăpân în toate zilele vieții lui, pentru David, robul Meu, pe care l-am ales și care a păzit poruncile și rânduielile Mele"* (1Regi.11: 31,32,34 – sau 3 Regi 11:31,32,34 în Biblia Ortodoxă).

Într-un singur capitol, Domnul repetă sintagma *"de dragul robului Meu, David"* de trei ori. Acesta este motivul pentru care autorul psalmului 132 (131 în Biblia Ortodoxă) se roagă, zicând: *"De dragul robului tău, David, să nu întorci fața unsului Tău"* (Ps. 132(133): 10).

Dacă David are o astfel de trecere înaintea lui Dumnezeu, oare cu cât mai mult putem spune aceasta despre Fecioara Maria, îngerii, Ioan Botezătorul – care este cel mai mare născut din femeie, sau despre martirii care au fost torturați și au gustat moartea de dragul lui Dumnezeu?

Așadar, dacă vom cere semenilor noștri de pe pământ să se roage pentru noi, de ce să nu cerem și rugăciunile celor care *"strălucesc ca luminătorii cerului"* (Daniel 12: 3)? Și de ce să nu cerem să se roage pentru noi aceluia care au luptat lupta cea bună, au încheiat întrecerea și au păzit credința (2 Tim: 4, 7)?

4) Cunoșc îngerii și sfinților starea noastră pe pământ?

Cunoșc sufletele sfinților starea noastră? Ajung rugăciunile noastre la ei?

Răspunsul este afirmativ. Iar ca dovadă în acest sens avem:

a) Nu există nici o îndoială: în cer, cunoașterea este ceva mult mai complex decât pe pământ.

Este surprinzătoare întrebarea pe care am enunțat-o mai sus în contextul în care Apostolul Pavel afirmă:

"Căci vedem acum ca prin oglindă, neclar, iar atunci, față către față; acum cunoșc în parte, dar atunci voi cunoaște pe deplin, precum am fost cunoscut și eu" (1Cor. 13: 12).

Așadar, în lumea cealaltă cunoștințele noastre vor spori și multe taine ne vor fi dezvăluite atunci când ne vom despărți de trupul acesta, care opacizează sufletul. Acolo, cunoașterea sufletului se va extinde și va merge dincolo de sfera cunoștințelor limitate. Și la această cunoștință se vor adăuga și cele descoperite de către Dumnezeu, practic tot ce intră în sfera Revelației divine.

b) Cunoașterea îngerilor este arătată în mod explicit în

Cuvintele Domnului: " ... și în cer va fi mai multă bucurie pentru un păcătos care se pocăiește, decât pentru nouăzeci și nouă de dreți, care n-au nevoie de pocăință" (Luca. 15: 7).

Acest lucru ne arată că întâmplările de pe pământ ajung și la locuitorii cerului – fie ei îngeri sau suflete ale sfinților. Ei cunosc cine se pocăiește și cine are nevoie de pocăință și se bucură pentru pocăința unui păcătos. Dacă nu ar ști cele de pe pământ, cum s-ar putea bucura?

c) Îngerii iau cunoștință de rugăciunile noastre pentru că le duc pe acestea la Tronul lui Dumnezeu. Există numeroase mărturii text în Cartea Apocalipsei. Este scris: "*Și a venit un alt înger și a stat la altar, având cădelniță de aur, și i s-a dat lui tămâie multă, ca s-o aducă împreună cu rugăciunile tuturor sfinților, pe altarul de aur dinaintea tronului. Și fumul tămâiei s-a suit, din mâna îngerului, înaintea lui Dumnezeu, împreună cu rugăciunile sfinților.*" (Apocalipsa. 8: 3,4). Vedem aici rugăciunile sfinților care se înalță înaintea lui Dumnezeu din mâna îngerului împreună cu tămâia. Deci cum să rămână îngerii străini de rugăciunile noastre?

De asemenea, cei douăzeci și patru de presbiteri au cunoștință de rugăciunile noastre și le înalță înaintea lui Dumnezeu. În Cartea Apocalipsei, este scris: "...cei douăzeci și patru de bătrâni au căzut înaintea Mielului, având fiecare alăută și cupe de aur pline cu tămâie care sunt rugăciunile sfinților" (Apocalipsa 5: 8). Aceasta este dovada că ei au cunoștință de rugăciunile care se înalță la Dumnezeu.

La fel este și cu îngerii copilașilor, despre care mici de care Domnul Iisus Hristos a spus: "*Vedeți să nu disprețuiți pe vreunul din aceștia mici, că zic vouă: Că îngerii lor, în ceruri, pururea văd fața Tatălui Meu, Care este în ceruri.*" (Matei. 18: 10).

d) Istoria lui Avraam, a omului bogat și a lui Lazăr (Luca. 16). Părintele nostru Avraam i-a zis bogatului: "*Fiule, adu-ți aminte că ai primit cele bune ale tale în viața ta, și Lazăr, asemenea, pe cele rele*" (Luca. 16, 25). Cum de știa Avraam câte rele a îndurat Lazăr pe pământ și de câte lucruri bune a beneficiat bogatul? Cum de știa că frații bogatului "*au pe Moise și pe Proorocii*", când el murise cu câteva sute de ani înainte de nașterea lui Moise și a profeților? Cum de știa toate acestea? Dar se putea oare ca Avraam, despre care Domnul a zis: "*Părintele vostru Avraam s-a bucurat să vadă Ziua Mea, și a văzut-o și s-a bucurat*" (Ioan . 8: 56), să nu știe?

(e) O mărturie a sufletelor martirilor: Sf. Ioan spune în Apocalipsa: "*Și când a deschis pecetea a cincea, am văzut, sub jertfelnic, sufletele celor înjunghiați pentru cuvântul lui Dumnezeu și pentru mărturia pe care au dat-o. Și strigau cu glas mare și ziceau: Până când, Stăpâne sfinte și adevărate, nu vei judeca și nu vei răzbuna sângele nostru, față de cei ce locuiesc pe pământ?. Și fiecăruia dintre ei i s-a dat câte un veșmânt alb și li s-a spus ca să stea în tihnă, încă puțină vreme, până când vor împlini numărul și cei împreună-slujitori cu ei și frații lor, cei ce aveau să fie omorâți ca și ei "* (Apocalipsa. 6: 9-11). Prin urmare, martirii știau, după moartea lor, că Domnul nu răz bunase încă sângele lor. Cum de cunoșteau acestea? Ei știau și vor ști și când numărul fraților împreună slujitori se va fi împlinit.

(f) Uimitoarea istorisire despre profetul Ilie (2 Cronici (Paralipomena). 21, 12-14). În Cartea Cronicilor (Paralipomena în Biblia Ortodoxă) este istorisită domnia regelui Ioram, care a ucis pe toți frații lui, a umblat în căile regelui Ahab, a construite altare păgâne pe înălțimile lui Iuda, i-a făcut pe Ierusalimiteni să se prostitueze spiritual, conducând regatul lui Iuda pe căi greșite. La un moment dat, el primiește o scrisoare de la Profetul Ilie, care plecase de pe acest pământ și se înălțase la cer cu mulți ani înainte de toate aceste întâmplări. Scrisoarea primită de la Profetul Ilie suna astfel: "*Așa zice Domnul Dumnezeul lui David, strămoșul tău: Fiindcă tu n-ai umblat pe căile lui Iosafat, tatăl tău, și pe căile lui Asa, regele lui Iuda, ci ai umblat pe drumul regilor lui Israel și ai dus pe Iuda și pe locuitorii Ierusalimului la desfrâu, după cum a dus și casa lui Ahab pe Israel la desfrâu, ba încă ai ucis și pe frații tăi, fiii tatălui tău, care erau mai buni decât tine, pentru aceasta, iată Domnul va lovi cu lovitură mare pe poporul tău, pe fiii tăi și pe femeile tale și toată averea ta*" (2 Cronici – Paralipomena 21: 12-14). Cum se explică aceasta? Cum de știa Ilie, după plecarea sa de pe pământ, de cele întâmplare? Cum i-a trimis scrisoarea lui Ioram?

(5) Măreția, cunoașterea și slujirea sfinților

(a) În timpul vieții sale, Profetul Samuel a fost întrebat despre un animal pierdut. Sa spus despre el: *"Iată în cetatea aceasta este un om al lui Dumnezeu, om cinstit de toți și tot ce spune el se plinește. Să mergem dar acolo; poate ne va arăta și nouă calea pe care să apucăm "*(1 Samuel - Regi. 9: 6) Dacă omul lui Dumnezeu, fiind încă pe pământ, știa cele nevăzute, cu cât mai mult va cunoaște sufletul său în cer!

(b) Când Elisei a fost pe pământ, el a cunoscut cele ce făcuse Ghehazi în secret, atunci când acceptase darurile de Neeman Sirianul (2 Regi – 4 Regi. 5: 25-27).

(c) Unul dintre ofițeri regelui Siriei a spus stăpânului său despre Elisei: *"... Dar Elisei proorocul, pe care-l are Israel, spune regelui lui Israel până și cuvintele ce le grăiești tu în odaia ta de culcare "* (2 Regi – 4 Regi .6: 12).

(d) Elisei a știut, în vreme de foamete, că regele Israelului trimisese un mesager ca să-l omoare (2 Regi – 4 Regi 6: 32). Dacă Elisei, fiind încă în trup, avea darul cunoașterii lucrurilor tainice, cu atât mai mult el va avea cunoașterea aceasta în ceruri.

(e) De asemenea, Sfântul Apostol Petru știa ce complotaseră Anania și Safira în secret. El le-a dat în vileag planul și i-a pedepsit (Faptele Apostolilor 5: 3,9).

(f) Și Sfântul Pavel a știut că după plecarea lui, lupi răpitori vor veni în rândul Efesenilo și nu vor cruța turma credincioșilor (Faptele Apostolilor 20: 29).

Dacă Apostolii cunoșteau atât de multe fiind încă în trup, cu cât mai mult le va descoperi Domnul în Împărăția Sa!

Acestor sfinți li s-a dat cunoștința și ei un mesaj pentru oameni. Viața lor, care a început pe pământ, nu s-a sfârșit odată cu plecarea lor din această lume. Le cerem să mijlocească pentru noi mai mult decât cerem acelor care sunt încă în luptă pe acest pământ, asemenea nouă, și nu și-au încheiat călătoria.

(6) Alte exemple de măreție a sfinților

(a) Osemintele Profetului Elisei au săvârșit minuni. Ele au fost o binecuvântare și au re-adus la viață o persoană moartă prin simpla atingere, fără nicio rugăciune. (2 Regi. – 4 Regi 13:21). Dar oare cu cât mai multe binecuvântări nu va mijloci sufletul lui Elisei, din cer? Fără îndoială că sufletul său este mai puternic decât osemintele sale și posedă o mai mare cunoaștere și o mai mare trecere înaintea Domnului! La fel stau lucrurile și cu sufletele sfinților din cer, cei asemenea lui Elisei.

(b) Dacă ștergarele și șorțurile pe care le atinsese Pavel au dobândit puterea de a vindeca mulți bolnavi și a scoate afară mulți demoni (Faptele Apostolilor 19:12), cu atât de mare este binecuvântarea pe care o primim din cer de la sufletul lui și de la sufletele sfinților asemenea lui.⁸⁸

(7) Sfinții plecați din această viață sunt vii

Domnul a explicat această realitate atunci când a spus: *"... n-ați citit ce vi s-a spus vouă de Dumnezeu, :Eu sunt Dumnezeul lui Avraam și Dumnezeul lui Isaac și Dumnezeul lui Iacov"?* Nu este

Dumnezeul morților, ci al viilor " (Matei. 22: 31,32). Prin urmare, aceste sfinții sunt vii. De ce ar trebui să îi considerăm morți și să nu le cerem să se roage pentru noi?

Nu trebuie să uităm nici apariția de lui Moise și a lui Ilie pe Muntele Schimbării la Față. Moise a murit cu paisprezece secole înainte de nașterea lui Hristos și este încă în viață – la fel și Ilie, care a fost înălțat la cer. Sufletele lor nu au murit, sunt în Rai, văd și cunosc mai mult decât o facem noi.

(8) Exemple de mijlocire a îngerilor

Există două exemple în cartea profetului Zaharia:

(a) Mijlocirea unui înger de dragul Ierusalimului: Ingerul s-a rugat și a zis: "*Doamne Savaot, până când vei întârzia să arăți milă Ierusalimului și cetățitorilor lui Iuda, pe care le faci să simtă mânia Ta de șaptezeci de ani "* (Zaharia. 1: 12) Dacă îngerul a mijlocit pentru Ierusalim chiar și fără ca locuitorii aceastuia să îi ceară, cu atât mai mult va interveni el la Dumnezeu dacă îi vom cere să se roage pentru noi.

(b) Mijlocirea unui înger al Domnului de dragul lui Iosua, marele preot: Îngerul a stat împotriva lui Satan, care urma să aducă acuzații împotriva lui Iosua, și a zis: "*Cearță-te pe tine Domnul, diavole, ceartă-te pe tine Domnul, Cel care a ales Ierusalimul! Acesta nu este el, oare, un tăciune scos din foc "* (Zaharia. 3:1,2)

(c) Un alt exemplu vine în Cartea Facerii: Un înger al Domnului l-a păzit și a salvat Iacov. Iacov vorbit despre el atunci când a binecuvântat pe Efraim și Manase, spunând "*Îngerul ce m-a izbăvit pe mine de tot răul să binecuvânteze pruncii aceștia "*(Gen.48: 16).

(d) Nu trebuie să uităm nici faptul că Sfânta Scriptură spune despre îngerii: "*Îngerii oare nu sunt toți duhuri slujitoare, trimise ca să slujească, pentru cei ce vor fi moștenitorii mântuirii "* (Evrei.1: 14) Aceasta înseamnă că ei au o lucrare anume pentru oamenii de pe pământ.

(9) Sfinții au trecere înaintea Domnului

(a) Cerem mijlocirea sfinților pentru că ei sunt bine-plăcuți înaintea Domnului, Care îi iubește și le încredințează fapte de milostivire, de dragul oamenilor. Și din cauza cunoașterii lor mai cuprinzătoare și a capacităților sufletești pe care le-au dobândit în urma despărțirii de trup.

(b) Menționăm că Dumnezeu asociază uneori Numele Său cu nume sfintilor. El spune: "*Eu sunt Dumnezeul Părinelui tău – Dumnezeul lui Avraam, Dumnezeul lui Isaac, si Dumnezeul lui Iacov"* (Ieșire. 3: 6).

(c) De aceea sfinții obișnuiau să îi reamintească Domnului despre cei aleși ai Lui, astfel încât inima Lui plin de compasiune și de milostivire să fi înmuiată la auzul numelor lor și să își aducă aminte de promisiunile Lui. Mijlocind pentru poporul lui Israel care era amenințat de pieire, Profetul moise îi spune Domnului: "*Adu-ți aminte de Avraam, de Isaac și de Iacov, robii Tăi, cărora Te-ai jurat Tu pe Tine Însuși, zicând: Voi înmulți foarte tare neamul vostru, ca stelele cerului"* (Exod. 32: 13).

(d) Atunci când regele Hazael din Siria oprima poporul lui Israel, Biblia spune că: "*Domnul însă S-a milostivit asupra lor de i-a iertat și S-a întors spre ei pentru legământul Său cel încheiat cu Avraam, Isaac și Iacov și n-a voit să-i piardă, nici nu i-a lepădat de la fața Sa, până astăzi."* (2 Regi – 4 Regi 13.: 23).

(e) Tot aici trebuie inclusă și mustraea pe care Dumnezeu o face lui Aaron și Miriam atunci când aceștia l-au criticat pe Moise. Domnul s-a arătat într-un stâlp de nor și a zis lui Aaron și Miriam, de față cu Moise: *"Ascultați cuvintele Mele: De este între voi vreun prooroc al Domnului, Mă arăt lui în vedenie și în somn vorbesc cu el. Nu tot așa am grăit și cu robul Meu Moise, - el este credincios în toată casa Mea: Cu el grăiesc gură către gură, la arătare și aievea, iar nu în ghicituri, și el vede fața Domnului. Cum de nu v-ați temut să cârțiți împotriva robului Meu Moise?"* (Numeri. 12: 6-8)

(f) Domnului spune Apostolilor Săi: *"Cel ce vă ascultă pe voi pe Mine Mă ascultă, și cel ce se leapădă de voi se leapădă de Mine;"* (Luca. 10:16) și *"Dacă-Mi slujește cineva, Tatăl Meu îl va cinsti"* (Ioan.12: 26).

(10) Obiecții și răspunsuri

(a) Suntem acuzați că, atunci când cerem mijlocirea sfinților, ne rugăm lor. Însă noi doar le cerem rugăciunile și ajutorul. Conversația noastră cu Fecioara Maria, de exemplu nu este o rugăciune care se cuvine doar lui Dumnezeu, ci o convorbire filială a copilului cu mama lui, un fel revarsare a inimii. Cerem și rugăm ca ea să mijlocească pentru noi ca una ce este Împărăteasă și stă de-a dreapta Împaratului Hristos.

(b) Se spune că mijlocirea este un fel de mediere. Dar nu vedem nimic greșit aici, din moment ce Dumnezeu Însuși acceptă o astfel de mediere și o impune. El a pretins-o lui Abimelec (Geneza. 20: 7) și prietenilor lui Iov (Iov. 42: 8). El a permis lui Avraam să 'pledeze' pentru Sodoma (Geneza. 18) și lui Moise, de dragul poporului lui Israel. Mai mult, Dumnezeu a ascultat și a îndeplinit mijlocirile lor.

(11) Mijlocirea sfinților – o formă de spiritualitate

(a) A cere mijlocirea sfinților presupune existența credinței în viața de apoi, convingerea că cei adormiți sunt încă vii, credința în legatura constantă între cer și pământ și cinstirea sfinților – care sunt cinstiți și de către Însuși Dumnezeu.

(b) Mijlocirea este o comuniune de iubire între membrii unui singur Trup. Biserica este trupul, Hristos este Capul și noi toți, indiferent dacă pe pământ sau în cer, suntem membri aceluiasi Trup. Dragostea, rugăciunile și părtășia constituie același mediu pentru membri Unuia și aceluiasi Trup. Noi ne rugăm pentru cei adormiți și ei mijlocesc pentru noi prin rugăciunile lor – iar aceasta este o relație inseparabilă.

Este regretabil faptul că cei care resping mijlocirile sfinților atentează la această părtășie. Să contrazică relația de dragoste dintre Dumnezeu-Tatăl și pe fiecare credincios existența dragostei între copiii lui Dumnezeu? Nu a cerut oare Domnul Iisus Hristos de la Tatăl: *"... Ca toți să fie una, după cum Tu, Părinte, întru Mine și Eu întru Tine, așa și aceștia în Noi să fie una, ca lumea să creadă că Tu M-ai trimis. Eu întru ei și Tu întru Mine, ca ei să fie desăvârșiți întru unime"* (Ioan 17: 21, 23)?

(c) Mijlocirea este benefică. Oricine o neagă are de pierdut și nimic de câștigat în schimb. Cei care cred în mijlocire beneficiază de această relație dintre ei și cei care mijlocesc pentru ei, dintre ei și cei adormiți întru credință. Aceștia adaugă la propria rugăciune rugăciunile mai profunde și mai puternică ale celor care au gustat din lumea de apoi.

Cei care neagă mijlocirile sfinților nu beneficiază de această relație specială și de aceste rugăciuni, necâștigând nimic în schimb. Cum vor spera să îi întâlnească pe acești sfinți în viața viitoare din moment ce au refuzat să îi cinstească, sa le ceară rugăciunile și mijlocirile?

(d) Mijlocirea presupune blândețea inimii. Persoana care cere mijlocirea este o persoană smerită. El nu este un orgolios preocupat doar de relația sa personală cu Dumnezeu, ci ia atitudinea celui păcătos și slab care solicită mijlocirea altora, de dragul lui. Lucrurile stau exact invers cu cel care neagă mijlocirea. El se întrebă pompos: "Dar ce diferență este între mine și cei sfinți? Legătura dintre mine și Dumnezeu este prea puternică pentru a avea nevoie de vreo mijlocire"! Cu alte cuvinte, el se ridică la rangul pe care îl au sfinții, martirii și îngerii.

Acești oameni vor fi muștrați de cuvintele Apostolului: "*Rugați-vă pentru noi*" (Evrei.13: 18) și "*... Faceți în toată vremea, în Duhul, tot felul de rugăciuni și de cereri, și întru aceasta priveghind cu toată stăruința și rugăciunea pentru toți sfinții*" (Efeseni. 6: 18).

(e) Mijlocirea este o dovadă a dreptății lui Dumnezeu, pe principiul egalității șanselor. Dacă Dumnezeu îi îngăduie lui Satan să îi ispitească și să îi tulbure pe copiii Săi, tot astfel, potrivit dreptății Sale, El permite îngerilor și sufletelor dreptilor să-i ajute pe copiii Săi de pe pământ. Astfel, dreptatea lui Dumnezeu se manifestă și prin mijlocirea sufletelor celor ce sălășluiesc în lumea de dincolo.

Dacă Dumnezeu a permis lui Satan să îl încerce pe Iov, El permite, de asemenea, și îngerilor să bandajeze rănilor spirituale ale oamenilor și să slujească copiilor Săi – uneori nefiind necesar nici măcar ca ei să ceară aceasta. Dar cu atât mai mult dacă ei se roagă pentru acest lucru! "*Îngerii oare nu sunt toți duhuri slujitoare, trimise ca să slujească, pentru cei ce vor fi moștenitorii mântuirii?*" (Evrei.1: 14)

Din moment ce îngerii au această misiune, de ce să nu le cerem mijlocirea atât timp cât se află aproape de noi?

(12) Mijlocirea este o realitate vie

Mijlocirea sfinților nu este pentru noi doar o chestiune teologică pe care o putem dovedi cu texte din Sfânta Scriptură, ci o realitate vie, pe care o experimentăm. Este o istorie vie ce se continuă cu fiecare generație – o istorie ce narează uimitoarea legătură dintre cei care au plecat din această viață și cei care sunt încă pe pământ. Este o relație vie cu sfinții, care cu compătimește cu adevărat starea noastră, până la măsura în care, uneori, problemele noastre își găsesc rezolvarea datorită mijlocirii lor, fără ca noi să fie cerut sau să ne fi rugat. Ei înțeleg mai mult și împlinesc versetul: "*Bucurați-vă cu cei ce se bucură, și plângeți cu cei ce plâng*" (Romani. 12: 15) mai mult decât o facem noi.

Mijlocirea este o dovadă a legăturii dintre membrii Bisericii de pe pământ și membrii Bisericii din cer (cf Evrei 12: 23). Este o singură Biserică: o parte din ea se află pe pământ și o numim Biserica Luptătoare, iar altă parte se află în ceruri și o numim Biserica Triumfătoare. Fiecare se roagă pentru cealaltă.